

ESIHODEZJE

Ivor Kruljac

Ivor Kruljac

Psihodelije

Izdavač: Samostalna publikacija autora s nekoliko suradnika kojima je isti beskrajno zahvalan

Objavljeno: Svibanj, 2018.

Urednik: Anarhija u kojoj se očituje samovolja autora

Naslovnica, zadnja stranica, fotografija autora:
Matea Petrović

Grafičko oblikovanje: Vanessa Curman

Lektor: nepostojeći

Korektor: vidi pod lektor

Psihodelije

Psihodelije su stvari što ti
uspiju ili nastoje utjecat na
um,
neki preporučuju uz iste konzumirat
droge ili alkohol kao primjerice
rum,
i što je onda poezija doli
psihodelija,
svi pjesnici žele utjecati na tvoje
umno raspoloženje pa tako i ja,
želim te provocirat, možda malo
i raspizdit,
otkriti ti nešto o sebi
a ponešto oku javnosti čak i
prikrit,
želim te zaintrigirat, rastužit malo
i nasmijat,
da čas misliš da sam lud, čas mudar
ali ipak prije svega
želim da o pročitanom kreneš
razmišljat,

naravno da neću uspjeti u tome
na velikoj skali,
poezija je normalnom svijetu dosadna i s njom utjecaj na
um vrlo rijetko
pali,
ali opet zašto ja i moje kolege istu ne bi pisali i na uvid
vam je dali?
Upravo to
pa tko voli nek izvoli,
psihodelički pretendiranih stihova
pa ako ništa i ne osjetite, ne može ni da vas
zaboli.

Atlantik

Dobro me ljulja taj Atlantski
ocean,
hodam brodom kao da sam
viskijem nacejan,
valovito more podnosim
kao stari morski vuk,
a stara baba talijanka umalo
slomila je kuk,
ljudi nemreju hodat ravno
stalno ljube neki zid,
malo im je zlo i iskrivljen
im vid,
na otvorenoj palubi
valove gledam,
sjebano mi srednje
uhu pa zbumjeno
blejam,
multikulturalno društvo
sluša u šoku,
kako ludi pjesnik ovu pjesmu brblja

dok juri ka besplatnom
soku.

Ne marim niti budem
Pišem pjesme
o smrti i samoubojstvu,
psujem radi psovki
kako bi ih umočio u jednom jedinom stilskom
svojstvu,
pišem i o strahovima i ličnim stavovima
a pritom nisam pjesnički presretan,
no što me boli kurac
glavno da sam sretan,
pljugu pripalim, uspješan stih viskijem
zalim,
zahvalim se na mišljenju ali radim po svojem i za
mišljenje
ne marim,
ljudi se zgražaju, ali se nadaju da neću vječno biti
takav gad,
opravdavaju me, ipak sam još uvijek vrlo vrlo
mlad,
no neću se mijenjat ni
kada uđem u godine srednje,
i dalje će raditi po svome

bez ikakve smetnje,
ne znam kako će živjet
ali kako god da živim, život će mi bit
definiran,
i neće biti problem
ma šta god da
recitiram,
a ako doživim trećedobnu starost,
bit će mi to urnebesna radost,
sve bi tada prošlo
i sve bi proživio,
pa nit bi žalio niti pazio
da ne bi nešto stihom skrivio,
dakle, u principu nikad nema neke prijetnje,
pjesništvo mi je ispušni ventil
i u njemu mi nikad nećete diktirati
moje vlastite kretnje.

Relativitet straha

Bojim se pasa
mogu me rastrgati i ubiti,
moja baka se boji autora grafita
„Allahu Akbar“ ispred prozora
s teroristom je lako glavu izgubiti,
ja se ne brinem zbog terorista
pa to je pisao neki
blesavi klinac,
baka se ne boji pasa
odrasla je s njima, mačkama
a povremeno se čak našao
i svizac,
no vidio sam hrpu pasa
koji trgaju svoje vlasnike
na televiziji,
a baka hrpu terorista što emigracijom
se sa zapadom nađu u
koliziji,
sve mi se čini da relativno
strašne stvari fiksiraju
mediji,

mislim si trebalo bi potamaniti sve novinare
po logici što se nađe u crnoj
komediji,
ali i ja sam novinar
kao što susjedstvo zna
pa bolje da toj ideji
ne dam preveliki klik,
no baš tada spazim crvenu
točku na prsima
u ravnini s prozorom preko puta
gdje živi paranoidni
lik.

Prva (javna) pjesma ljubavne tematike

Odlučili smo se poseksati

iako nisam

imao za kondome

jer me sjebio PDV,

na kraju

ona je dobila moje dijete

a

ja njen HPV.

Improvizatorska

Brza švrlja pet minuta
prije nastupa,
pjesma nova a olovka
tupa,
tplje i nestaje od
velike brzine,
da imam nekog materijala
a ne da se nijemo
zine,
da se ne skuži kako
mi inspiracija gine,
čitam ovo nespremno,
ali me boli briga i s
pogleda dileme to je
bespredmetno,
samo bacam neke
rime,
dok mi šalju strinu
preko Drine,
netko se smije zainteresirano
a netko očima koluta,

stotinu reakcija dok
vaš um mojim stihom pluta,
no lijepo je dok
barem pluta,
to istina je kruta,
eto dao sam vam
pjesmu,
pa će možda kasnije otići u
menzu.

Do mata

Spoznao sam svoj život
kad sam s frendom igrao
šah,
bilo da taktiziram ili igram
na mah,
često sam ili preagresivan
ili preplah,
nekoć išao ravno i najebao
pa sam takvih gluposti postao
pun,
ma ok je ako umrem, ali ne
kao obični pijun,
o kuli mogu samo maštati,
živim sa starcima i još ču u dogledno
vrijeme s njima
ispaštati,
dan danas znam skakati
posebice pijan, kao konj
vodka radi taj neki čudni
trik,
nisam čovjek od simbolike pa

mi nije bitno što L na
engleskom kraljiči čelo osobe
što je gubitnik,
ne želim biti kralj
ja sam poštano đubre i ne želim lagati
ni tebe ni sebe,
kraljice nema nit je tražim
trenutno me traženje ljubavi
po mozgu ne grebe,
najbolji sam kada kao lovac uvijek
skrećem sa strane na putu,
tad sam sretan, uspješan
a volim vidjeti i uznemirenu
facu ljutu,
svoje protivnike izludim dok
ih zajebavam i provokativno idem
zadirkivati,
no mali problem, nemam
blage kako ih matirati,
no jednom će valjda
doći i kraj igre,
možda onda završim na zidu

poput tebe, ti ulovljeni
tigre.

Paraliza inspiracije

Zidovi mi gnječe

sobu,

upomoć! Osjećam tjeskobu,

znoj mi moći pidžamu

i

poplavljuje sve moje pore,

opet sam se probudio

iz noćne more,

logika uma mi puca

sve dok ne dođe

do velikog kraha,

racionalno ili iracionalno

znam samo da umirem

od straha,

a pjesnik u meni je valjda

neki mazohist koji u

tome nalazi satisfakciju,

o gdje si olovko?

Imam inspiraciju!

Pred sebe stavim

papir,

spremam se na njega
ispljunuti sav svoj
nemir,
iz tog čemera mizerije
što je naš svemir,
no u poziciji pisanja
nešto me zakoči,
u stih moja olovka
nikako da zakroči,
jebemu majku pa želim pisati dok
mi je strah još aktualan,
dok mi um nije čist
i dok je
paranojom zajebavan,
pjesmu ovu napisao
sam tjednima nakon
ideje,
kad strahovi su prošli
a misli nesmetano
bleje,
ako nema hrabrosti tada
strefi kriza,

u svakom potezu je
strah
idealna paraliza.

Zjenica gravitacije

Vidim male crne
točkice među zvijezdama
nad morskom pučinom,
ubrzo me ljepota tame
počasti egzistencijalnom mučninom,
jedna točkica postaje
sve veća,
svjetlost se oko nje lomi
kao otpad u drobilici
smeća,
kad je zauzela nebo
odlučio sam se predat i da
strah više ne mori me,
skočio sam prema njoj
a vrijeme je teklo sve
sporije i sporije,
zamišljao sam svjedoka
koji gleda kako gubim svjetlost,
te kako sam mu pokojni iako
još nisam doživio umrllost,
jebeš tamu, nje ču

se nagledati,
pa sam se okrenuo nazad
ka svemiru koji neću više
sretati,
gledam taj beskraj koji
je postao smijalica,
pa to je mala točka u
tami što izgleda kao udaljena
petrijeva zdjelica,
svemir je nestao, a gravitacija
sve jače mojim molekulama
šteti,
izdužuje me kao da sam
špageti,
doživjevši ovo grozno putovanje
znam da će u singularnosti
biti sretno ispružen,
mentalno i fizički po
beskrajnoj gustoći
izdužen.

Uzajamna zamišljanja

Niotkuda se pojavim
usred birca utopljenog
u tulumu,
napunjenog ljudima koji se u glasnoj glazbi gledaju
kroz maglu dima
pijani kao majke ispili su alkohola
ogromnu sumu,
piju oni dalje, a ja pokušavam
i dalje u čudu,
shvatiti kako i zašto sam došao
u ovu situaciju suludu,
znao sam da ne pripadam
ovdje, ali ipak malo
me smetne,
kad je konobarica noseći novu rundu
kao kroz zrak samo prošla kroz mene,
uzviknem „Jebote“ makar je to prosto,
ali čini se da me nitko
ovdje ne doživljava ni pol posto,
a nit sam bio bolestan niti
sam dobio bruh,

pa mi je malo čudno prihvatići da
postao sam duh,
a onda skužim neku curu
kako isključena iz razgovora za jednim stolom
gleda prema meni sa sjetom,
izbijena je, a ja sam skužio da sam
samo njena dozvana pijana misao
na tipa kojeg je zbarila u vikendu prethodnom,
ne mogu ništa doli ovdje stajat i na ono što
želi je podsjećat,
ne mogu joj dati ono što želi
ja sam samo tu da se može sjećat,
no premda sam samo pijana misao
ipak bih se htio okladiti u 20 kuna,
kako moja stvarna inkarnacija izbijena ima njenu
inkarnaciju pijane misli
jer ljudi su naprsto pojava neiskrena, tupa i čudna.

Dimenzija špijuna i tihih prijetnji

Gledao sam maraton
špijunskih filmova,
čitao sam i špijunske
romane
prateći njihove krize
preko slova,
idućega sam dana
hodao ulicom,
naletio sam na sukob pijanih
klošara, svaki s nerazumljivom
gubicom,
prepiru se jer svaki
za sebe misli
da sve zna,
suludo, sve mogu znati
samo oni iz paralelne
dimenzije
što ide od neba do dna,
oni s granice
stvarnosti i mašte,
a koju ne vidimo

što zbog njihove vještine
a što zbog naše filozofije
tašte,
špijun bije zlikovca
dok su mi okrenuta
leđa,
i sve se brzo počisti kad se
okrenem jer
stvarno dobra je to međa,
ta međa između dviju dimenzija
sa zajedničkim
prostorom,
gdje se špijuni oko, ispod i iznad
nas bore sa kriminalcima
i njihovom zavjerom notornom.

Neutješno smirenje

Hodao je čovjek cestom
kraj terase gdje sam pio
kavu,
možda sam probao čak i ledenu
meni misteriju pravu,
na toj cesti čovjeka
pregazi automobil,
i samo produži dok su se svjedoci derali kako
je vozač debil,
zove se policija
zove se hitna,
pokušavaju ozlijedenom pomoći
no izostaje jedna stavka bitna,
ljudi se brinu oko smrskanih
kostiju,
brinu se za gnjecave mišiće
u lokvi krvi
da ozljede malo njege dobiju,
no tog čovjeka nitko
ne gleda u oči,
već ga gledam samo ja

iz daljine jer ne znam medicinski
pomoći,
mislim si da mu kažem
da će sve biti u redu
u ovakvim je slučajevima
dobro lagati,
pogotovo jer mu u krvavim očima
vidim kako bi za utjehu
htio zapomagati,
no već je umro
a ja sam bio zadnji kojega je
vidio,
i nisam uspio utješiti ga
prije nego se zauvijek smirio.

Za kog je psovka?

Kao klinac od
tri godine susjedu
bi rekao da se
jebe,
pa bi me baka što
me čuvala prekorila:
„Pa kakve su to riječi
od tebe?“
no ljudi su te riječi koristili
na telki, placu, ulici,
čim su od metra bili
viši,
što dakle znači da je psovka
legalna za odrasle
a ako klinci psuju trebaju biti
tiši,
danasa sam viši od metra
još i punoljetan k tome,
pa kad me netko raspizdi
zaželim mu da mu psi kosti
majčine vagine slome,

i u sarkazmu mi moralisti vele
da je to jako zrelo,
da je psovanje djetinjasto
i da me iza leđa ogovara selo,
i gledam u čudu kak je sad jebote
psovanje za djecu,
ali onda sam se sjetio da je
čovječanstvo glupo
i da se ljudi svaki puta u idiotizmu svome
lecnu,
i danas znam da je psovka za
svakog onog iziritanog
ona je ventil protiv onog retardiranog,
i kada vam idući put netko
sere, a zbilja trebao ne bi,
komotno mu kažite: „Aj odjebi“.

Hipohondranje

Amater sam u biologiji

a povremeno sam

gledao i čitao serije

i tekstove

o medicini,

stoga sam ti laka meta

fobijo, podmuklo me

cimni,

slobodno, cimni me da mi

je u homeostazi problematičan

takt,

nek zabrijem da me očekuje infarkt,

da mi je nenormalan

tlak,

i da vrlo moguće

u nekom tkivu

imam rak,

moja hipohondrija ne

stane ni na 100 kilometarsku

žlicu,

pa sam otišao na nekoliko

pregleda u bolnicu,
svi nalazi su uredni
a ja sam i dalje
uznemiren,
a kad budali nemreš objasniti
da je zdrav
začudno je da mi je
doktor ostao
smiren,
nije mi, recimo, opalio
šamar
i time okončao moje hipohondrije
tijek,
već je za moje strahove crnouhumorno kazao
da će se valjda već jednom i ostvariti
ali da trenutno za me nema lijek.

Ruke u džepu

Uvijek svoje ruke
držim u džepu,
tamo sam za njih našao
atmosferu lijepu,
kakve su mi to ruke
zbog džepa ne mogu da prate,
a vjerujte kakve su mi ruke
bolje je da ne znate,
no kao što bika zajebava
neki matador,
tako i mene uvijek dopadne neki
šupak provokator,
hoće da ruke iz džepa
izvadim,
nije mu jasno zašto to
radim,
i tako me on i drugi jebu, jebu, jebu
i jebu,
a ja si razmišljam bum
ili ne bum
i jednom me konačno toliko razjebu,

izvadim iz džepa ruku
ali samo jednu,
i evo srednjak fin, lijep
i postojan,
jer očito nema logike
da se skrivam i budem pristojan.

Umjesto da čitam o radiju

Nedjelja je
mrtvi dan,
lijeni dan,
za promjenu čak i
prilično ugodan,
um mi je spokojan,
kava kremasta a ja nisam
umoran,

Jessie J na telki na melodiju nekog drugog halucinira
gluposti u hodniku,
ja se divim tom pluralizmu
zamišljajući živu Casablancu
i drukčiju priču u Maroku,
ali ovo je Zagreb,
Zagreb nije Magreb,
Zagreb nije dinamičan
nedjeljom,
i to mi je u redu
danasy
dok tražim rimu spomenutog
dana s predjelom.

Jebiga Lina

Nije ti sloboda
uvijek bila dostupna,
jer imaš vještine
i ambicije zbog čega
si sve bolja
svakom sekundom što
je postupna,
uzalud su ljudi
ograđe gradili,
kad ti kao od
šale
preskačeš te ograde
pa te uopće nisu
ogradili,
a sada nismo dobili
za igru ni
trenutka,
pa što si opet grizla ljude
a nisi ih mogla
trpitи
tog nekog dotičnog

trenutka,
i sada te s lanca
ne puštaju ni sekunde,
jebiga Lina
ove se godine nismo mogli
družiti dok te ljudi
u strahu kune.

Sparing s morem

Najjači adut mora

protiv Zagrepčana

je hladnoća,

no tu barijeru

hrabro probijem

dok bez topline moje

stanice preuzima

toplinska samoća,

čuvam noge

od oštine stijena i ježeva,

ta oština mi se

neće nataći poput kakvih

bedževa,

valovi su čas direkt, čas aperkat

čas za svaki smjer

kroše,

zaronim pa se sklonim

i nije mi loše,

izronim pa prsnim stilom

držim gard i obranu,

valove razmičem

na stranu,
a onda kraulom šaljem svoje
udarce kroz morske,
i tako se koljemo bez ljutnje
s ijedne strane jer smo
prave persone sportske,
nakon sparinga
se još i zagrimo
dok sam ispružen
na leđa,
a onda se uspem
na mol na zemlju
što je
svakakva no najčešće
smeđa.

Seks za jednu noć

Imaš lijepu dugu

kosu

i osmijeh što blista,

trenutno si cura kao i svaka

druga

ljepotica u klubu, takvih je

podugačka lista,

možda kada bi te

bolje upoznao

počeo bi te doživljavati

kao osobu,

možda bi otkrio da si toplo

ljudsko biće

te bi žalio ako ostanemo skupa

zauvijek pa onda prva

završiš u grobu,

to se međutim neće

dogoditi,

ne smijemo se zavoliti jer

ćemo se morati oprostiti,

pristupam ti i samo jednu ponudu

ponudit će ti moć,
uzmi ili ostavi
seks za jednu noć,
nakon nje ti ćeš zbrisat u Njemačku
a ja u Irsku,
i umjesto sretne veze možemo
se radovati tom jednom
orgazmičnom vrisku,
kad svršimo dobro ćemo provjerit
kondom,
da slučajno negdje nije silikon
doživio lom,
iz ovog usranog gnijezda
jedva čekam započet let,
a smrdljivim govnarima
ne mislim povećat natalitet.

Amonijak

Kad sam srednje škole
razred bio prvi,
radio sam pokus s NH₃
u laboratoriju kemije što s
molekulama vrvi,
imali smo čak i
digestor,
da nas zaštiti od opasnih
kemikalija što na nas vrebaju
a svaka glumi da je iz Harrya Pottera
dementor,
no tad još nisam umijeće
rada u digestoru potpuno
savladao,
pa sam se našao nosom u česticu
s amonijakom kojeg sam
izazvao,
čestica mi je provalila
u nos,
no nije mi samo nos sjebao se
i otišao u krasan sos,

umirale su stanice po grlu
i u predvorju pluća,
ali sam se odmaknuo prije nego ozbiljno
zatrovanje u meni proključa,
dok se sve to događalo iako nekak
ugodno, ipak vrlo je peklo,
a neko čudno prosvjetljenje
me nakon svega u
glavi zateklo,
postoje tumori, meci, virusi
i drugi biološki patogeni,
udarci tupim predmetom, vruće ulje,
gromovi i manijakalni degeni,
uz toliko opcija umiranja, a svaka bolna
treba naći onaj put
što je najviše
lak,
i dobro pogađate
za mene je to
amonijak.

Otok Sjeverni Sentinel

Sentineli bi se mogli
gledati kao fašisti,
ubiju svakoga tko im
se približi jer su
različiti,
Sentineli bi se mogli
gledati kao komunisti,
ubijaju ljude što dolaze
iz svijeta kojim
vladaju kapitalisti,
no Sentinelci ne znaju
za te podjele,
oni samo paze da njihov
otok nitko ne
pojebe,
čovjek sam bijel,
no da sam barem
Sentinel,
kao i sada ovdje, frfljač
bi stihove
koje nikad neću zapisati,

a svježi zrak bi mogao
udisati,
kupati se u moru kojeg
svijet ne gadi u radijusu od
tri milja,
i uživao bi gledajući gole domorotkinje
što im je odjeća nepoznata kao Amazona
ili anakonda, velika
zmija.

Razmišljanje o poslu

Pleše kurva, pleše pleše

kurva,

na kurcu nekom tom,

a onda odjednom pogodi

je grom,

konobar mladi noćnu smjenu

radi,

pijani gost ispijenu bocu strga

mu na grkljanu

i krvlju šank zagadi,

slastičaru dužnost je da

narod sladi,

no u miješalici sladoleda

izgubi ruku i od šoka

nastupi smrt

sad mu se tijelo mrtvo hлади,

profesor u školi

obrazuje nove generacije,

jedinica huligana mnogo bolje

pa zakolje profesora bez zajebancije,

liječnik spašava živote

ali svoj zezne zarazivši se smrtno u trenu nepažnje
pa vikne: „A jebote“,
političar radi pizdarije
a nikak da zgine,
opstaje čak i kad je očito
da nema većine,
pa normalno onda kao pošteni
čovjek i nejeb,
poželiš biti govno, đubre
i uhljeb.

Privlačan proizvod

Prodaju se zimske
čarape u nekom
gradskom izlogu,
ali ženska na etiketi
nema čarape
već golu nogu,
a kada se prodaju grudnjaci, ženska
nosi reklamirani
proizvod,
kasnije te večeri dok
je iznad smoga bio nevidljiv
zvjezdani svod,
nisam mogao ne
razmišljati kako to
utječe na prodaju,
i kako srećom imam
foot fetish
pa mi reklame nehotice
erotiku u prilog dodaju.

Pismo ili glava

Bacit će kovanicu
za iduću pjesmu,
ako je pismo pisat će
protestnu notu
neku pjesmu bijesnu,
nešto buntovno, moćno,
prosto i krvoločno,
a ako padne glava,
prilagodit će se ukusu
mase,
na licu glava će im titrat
osmijeh to zna se,
pisat će u stihu svoje
anegdote brojne,
što su čudne, no ne etički i po dobrom ukusu
bolne,
kovanicu u zraku rukom
zgrabi konobarica,
završava joj smjena
pa treba naplatu u koju se
uključuje moja

dotična kovanica,
dao sam joj ostatak
premda mi je upropastila bacanje,
no, jednostavan zaključak mi je donijelo
ovo binarno klackanje,
brojiti će ovo kao kant iliti
zlatnu sredinu,
i evo imam zanimljivu anegdotu
za pjesmu da od humora čitatelji zinu,
i još samo radi lošeg ukusa trebam
poslat konobaricu u pizdu materinu.

Prskanje u troposferi

Viski me tješi

dok pauci hodaju

po meni,

izviru iz kamenčića na kojima

sjedim u tami, zagušenoj

sjeni,

na nebu svjetluca nekoliko

zviježđa,

površina jezera usred grada

malo se spustila ali i

dalje ne žeda,

komercijala popa utihnula

je svoju dreku,

svjetla uprta ka nebu

prigušuju se na nasipu

uz rijeku,

odjednom polete raketice

u mračni vis,

kad dosegnu vrhunac prsnu

uz ka-boom koji se nastavlja

na prethodni swishhhh,

nebo je u vatri
a mi se ne bojimo,
divimo se spektaklu
koji smo čekali da
dobimo,
noćna mora trećeg svijeta
ovdje je prekrasan
san,
gucnem još malo viskija
i ponadam se da će i
tamo biti spokoja za
zapaljeno nebo tamo negdje
u budućnosti jedan
dan.

MK 984

Potopljen je čamac
MK 984 u morskoj
luci,
no čvrsto je zavezan
za dok da ne
pobjegne
zbog čega mi malo bježe
posprdni prizvuci,
a nisu se sjetili zavezat
daskice i grede
što plutaju u granici
čamčeva okvira,
srećom plitka voda u luci
sve to nekako na mjestu
balansira,
kvakaju patke
u
svome plivanju,
plivaju pa nalete
na MK 984 u
svome skitanju,

na pramcu stoje
i gledaju u potopljene
daske,
nekoliko riba je u čamcu
za patke su to poslastice
slatke,
meni je to divan prizor
poetični,
no divljenje ovom prizoru
možete gledat i kao potez
neetični,
jer moguće je da vlasnik
MK 984
sada negdje plače,
a nevolje potopljenog čamca
ga tlače.

Negativna zaposlenost
Mirišem na Kvarneru
kako Dalmaciju terorizira
požar,
i svi smo tužni zbog
toga
čak i oni što u ruci
imaju od cigarete
žar,
kolege novinari u izvanrednim
vijestima stalno
ponavljaju isto,
dok iščekuju informacije
kad će prestat bura
da kanaderi mogu zaliti
svako zapaljeno
misto,
vatrogasci iz cijele
Hrvatske
su na terenu,
svaka im čast dok odrađuju svoju
paklenu smjenu,

Hrvatskoj i svijetu
potrebni su heroji,
no ipak je to tužno
kad se sve zbroji,
jer posao vatrogasca
plemenit i pun zaslužene
časti,
postoji samo zbog
nepoželjnih poštasti,
želio bih svijet gdje nisu
potrebni ni vatrogasci ni vojska
ni murja ni doktori,
bio bi to lijep svijet premda
se u njemu herojstvo ne ori.

Čikanje
Sčikat će me,
ili sačekat će me,
uglavnom, zapeo sam na će me,
ako me opeče stavit
ću se pod vodu,
generirat će mi se koža
i doživjet ću ugodu,
no kao iritantnog lika,
opet će da me
čika,
čak ni da pita
to je takva spika,
bow chika bow wow,
lajat će sčikani pas
vau vau,
sčikan kao da je
otišao na Yulin,
čikanjem se čika čik
kao klinom klina klin,
čikanje je riječ
smiješna,

osim kad me se čika,
onda čikanje nije
pojava smiješna,
već bol neutješna.

Razumijem te
Dajte mi kavu
a ne deluzno alkoholno piće,
pa krenimo filozofirat
kao Friedrich Nietzsche,
društvo je bolesno još
od antičkog doba,
optimistična znanost
ne može riješiti pitanje
što nas čeka nakon
groba,
život je patnja
i nema smisla,
pomirite se s time
bolna je istina osnova
nihilizma,
Bog je mrtav?
Pa istrijebili smo ih milijune,
no neki asketski svećenik
uvijek novoga ispljune,
kako bi tvoja osobnost
pala,

u nekoj novoj formi
robovskog morala,
s kojim te slabi
u peći mogu peć,
zajebi foru
budi übermensch,
možda si Friedrich lud,
te kako misli konj spoznat
ne umijem,
ah ništa, bar tebe
razumijem.

Čitatelj biografija
Zanimljivi su ti
vremenski trenutci,
zamisli sebe izoliranog
u jednom, zaglavljen
kao nasukani brod što
nije u luci,
znaš samo prošlost
ali valjda se istom
trenutno ne zamaraš,
u atmosferi si takvoj kakvoj
jesi
i trenutno se doma ne odmaraš,
u tom si trenutku
do idućeg trenutka
i o tome nema zasada
razloga zašto razmišljat,
no kao da opet nekako
te zanima što će se iduće
promoliti
iz ovog trenutka, što će to
neizvjesnost izlistati?

Ni ti ni ja ne znamo što
će nam se izdešavati sve
prije kraja,
ni kako je povezano s ovim
trenutkom, hoće li radnja
biti konzistentna
ili nelogična kao kokoš prije
jaja,
puno je lakše pratiti
život kao čitatelj
biografija,
taj može odgovoriti na pitanja
koja ti nikada neće biti
odgovorena,
međutim, on zna o životima koje nije
živio
a takav je život noćna mora
nepremoren.

Pyongyang će postat primjer?

Pyongyang bi mogao postat
primjer,
kako je to kada apokalipsu
uzmemu za planirani
smjer,
ali trebamo Pyongyang i mi i građanin
od ovog svijeta svaki,
davno je bila 45., zaboravili
smo Hiroshimu i Nagasaki,
možda ne trebamo
konkretno Pyongyang
ali trebamo nuklearni
udar,
ne mora to nužno ni biti
bomba
poslužit će i elektrana u čijem
su reaktoru krivo izračunali
sudar,
čisto da se prisjetimo horora
radijacije,
teškoća i zajeba njene sanacije,

Pyongyang će za to
najvjerojatnije biti primjer
ali primjer nam treba
bilo gdje,
da se zgrozimo pa prestanemo
preseravat nuklearnim oružjem
barem desetljeće, ako već ne
za vjekove sve,
ali ajde možda bolje da to
bude na Korejskom
poluotoku,
tako bar vi, a ni ja neću stradati
u tom nadasve edukativnom
toku.

Odštopavanje

Sjeo sam pisati pjesmu
na terasi,
u dvorištu preko puta
mene divljali su psi
lajanje im bijes
krasi,
ja sam sve to ipak samo
napola čuo,
desno uho mi je od mora
zaštopano pa mi
uši više nisu funkcionalni
duo,
izluđivala me zaštopljenost
u iščekivanju inspiracije
pa ga stadoh
grepsti,
češkajući ga zagrabilo sam
dobro i uspio vosak
pomesti,
i pročuo sam, a samim
time sam i ideju u

umu čuo,
piši o tome kako si bez
kapi odštopao uho
pa su uši opet
funkcionalni duo.

Što sam ono htio?
Jebemu, kad sam
izašao iz kuće
imao sam ideje,
neke jebeno morbidne i poremećene
što će svjedoke istog
potaknuti
da šokirano bleje,
samo trebam doći
„Pod stare krovove“,
uzet kavu i ispisivat
olovkom po papiru
grafitne rovove,
no čim sam sjeo
kao da sam prošao
kroz lobotomiju,
ne pretjerano strašnu
jer još uvijek imam
nad svojim mislima
autonomiju,
međutim, nemam blage
veze što sam

htio napisati,
ah, valjda ništa važno
slobodno možete nastaviti
mirno disati.

Sadržaj

Psihodelije	3
Atlantik.....	5
Ne marim niti budem.....	7
Relativitet straha.....	9
Prva (javna) pjesma ljubavne tematike.....	11
Improvizatorska.....	12
Do mata	14
Paraliza inspiracije	17
Zjenica gravitacije	20
Uzajamna zamišljanja.....	22
Dimenzija špijuna i tihih prijetnji.....	24
Neutješno smirenje	26
Za kog je psovka?.....	28
Hipohondranje	30
Ruke u džepu	32
Umjesto da čitam o radiju	34
Jebiga Lina	35
Sparing s morem.....	37
Seks za jednu noć	39
Amonijak	41
Otok Sjeverni Sentinel.....	43

Razmišljanje o poslu	45
Privlačan proizvod.....	47
Pismo ili glava.....	48
Prskanje u troposferi.....	50
MK 984	52
Negativna zaposlenost.....	54
Čikanje	56
Razumijem te.....	58
Čitatelj biografija.....	60
Pyongyang će postat primjer?	62
Odštopavanje	64
Što sam ono htio?	66

Ivor Krugacic (1996.), ukratko: novinar, publicist i književnik. Nakon osnovne škole završava za zvanje ekološkog tehničara u Prirodoslovnoj školi Vladimira Preloga. Trenutno studira novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti. Piše i objavljuje pjesme, novinarske članke, publicističke tekstove i kratke priče po raznim portalima i medijima. U lipnju 2017. objavio je svoju prvu zbirku pjesama "Nebuloze", a još ih najmanje dvije ima u planu.